

його переконання, що стосуються пріоритетного шляху досягнення необхідних результатів» [2, с. 331].

Список використаних джерел

1. Грищенко І.М. Впровадження лідерства в систему місцевого самоврядування України. 2016. 277 с.
2. Віктор Врум. Праця та мотивація. 1964. 331 с.
3. Економічна енциклопедія: у трьох томах. Т.3 / редкол.: с.в. Мочерний (відп. Ред.) Та ін. – к.: видавничий центр «академія», 2002. 952 с

РЕСУРСНИЙ ПОТЕНЦІАЛ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ, ЯК ЕКОНОМІЧНА КАТЕГОРІЯ

Дмитро ЛЮТИЙ

здобувач вищої освіти ОС «Магістр»

спеціальності «Економіка»

*Заклад вищої освіти «Подільський державний
університет», м. Кам'янець-Подільський*

*Науковий керівник: к.е.н., доцент **Нонна КОВАЛЬ***

Ключові слова: ресурсний потенціал, сільські території, аграрне виробництво, управління.

Сільські території України, на яких проживає третина населення країни та відбувається найважливіший етап аграрного виробництва – продукування сільськогосподарської сировини, здійснюють непересічний вклад у розвиток національної економіки. Ресурсний потенціал сільських територій являє собою джерело та засіб їх відтворення, а також відіграє ключову роль у визначенні функцій, спрямованості та динаміки їх розвитку.

Ресурсний потенціал як економічну категорію можна розглядати з різних точок зору, виділяючи в залежності від завдань дослідження або ресурсну, або функціональну, або ресурсно-цільову чи інші концепції. Відповідно з різних точок зору можна розглядати і процеси його формування, розвитку та використання: закономірності, загальні економічні закони, принципи та фактори [1].

Будь-яка сільська територія може успішно функціонувати лише за умови глибоких знань про наявність ресурсів, їх економічної оцінки, чинників, які впливають на формування та використання ресурсного потенціалу. Формування та розвиток ресурсного потенціалу знаходиться в прямій залежності від умов та чинників, які суттєво впливають на цей процес. До основних факторів формування, розвитку та використання ресурсного потенціалу регіону відносяться економічні, екологічні, соціальні та політичні умови, які обмежують або сприяють стимулюванню його функціонування.

Важливою складовою ресурсного потенціалу сільських територій є природно-ресурсний потенціал, який є визначальним чинником формування

спеціалізації економіки території та визначається сукупністю всіх видів природних ресурсів на цей час відомих і використання яких у майбутньому можливо за технічними критеріями. Склад, величина потенціалу, значимість окремих видів ресурсів згодом міняються, тому їхня оцінка завжди історично відносна. До основних характеристик природно-ресурсного потенціалу відносять: географічне положення, кліматичні умови, особливості рельєфу та розміщення ресурсного потенціалу.

Аграрно-виробничий потенціал можна назвати найвагомішою складовою ресурсного потенціалу сільських територій. Зміст якого розкривається як здатність зробити реальний обсяг продукції за певний період при повному використанні наявних у нього матеріально-технічних, трудових, земельних, біологічних і фінансових ресурсів, тобто при збалансованому використанні всіх факторів виробництва. Аграрно-виробничий потенціал сільської території багато в чому залежить від складеної структури аграрного виробництва та тенденцій її трансформації.

Важливою складовою, яка характеризує ресурсний потенціал сільських територій, є рівень розвитку інфраструктури, яка забезпечуватиме рух ресурсів та продуктів, пов'язаних з територією. До інфраструктури сільських територій зазвичай відносять «всі види транспорту, об'єкти паливно-енергетичного забезпечення, засоби зв'язку та інформатики, об'єкти комунального обслуговування і природоохоронного призначення» [4].

Сьогодні пріоритетності у складі ресурсного потенціалу сільських територій набуває людський потенціал, який характеризується чисельністю населення, режимом його відтворення, статево-віковою структурою, особливостями системи розселення, рівня урбанізації, рівнями освіти і професійної кваліфікації, доходів та витрат, життєвим рівнем населення, забезпеченістю соціальними послугами тощо. Людський потенціал, як чинник розвитку сільських територій надалі зростатиме, що вимагає впровадження механізмів його зміцнення. Людський потенціал сільських територій формується і розвивається під впливом демографічних, економічних, екологічних, науково-технічних і природно-кліматичних чинників та знаходиться в тісній взаємодії з іншими елементами потенціалу регіону.

Населення як самостійний елемент ресурсного потенціалу регіону виступає, з одного боку, як виробник, а з іншою - основний споживач. Тому у складі ресурсного потенціалу населення розглядається з погляду можливостей забезпечення регіону трудовими ресурсами необхідної якості і в потрібній кількості.

У формуванні ресурсного потенціалу сільських територій особливу роль відіграє сільське населення, яке проживає в межах локалізованих сільських територіях. З одного боку воно розглядається як джерело формування трудових ресурсів, а з іншого - як основний пріоритет соціально-економічного розвитку територіального утворення.

Ефективність використання ресурсного потенціалу сільських територій залежить від якості системи управління ресурсами на рівні господарюючих суб'єктів і територіального утворення, а також від її здатності використовувати

методи адаптивного управління сільськогосподарським виробництвом, що забезпечують коригування траєкторії розвитку економічної системи відповідно до змін умов господарювання. Основним інструментом адаптивного управління аграрним виробництвом є формування і оптимальне використання так званого адаптаційного (компенсаційного) потенціалу і перерозподіл ресурсів для забезпечення адекватної реакції виробничої системи на прогнозовані зміни середовища функціонування.

Отже, ефективне використання ресурсного потенціалу сільських територій забезпечить ріст соціально-економічного розвитку, збільшення об'єму виробництва сільськогосподарської продукції, підвищення ефективності ведення сільського господарства, стабілізацію і покращення демографічної ситуації на селі, досягнення максимальної зайнятості сільського населення і підвищення рівня його життя, раціональне використання земель тощо.

Список використаних джерел

1.Бондаренко В. М. Ресурсний потенціал регіону: методологія формування та перспективи використання. Вінниця: РВВ ВНАУ: ПП Балюк І. Б., 2012. 373 с.

2.Важинський Ф. А., Галелюк М. М. Ресурсний потенціал сільських територій. URL: file:///C:/Users/Luda/Downloads/Nzlubp_2013_10_68.pdf

3.Самойленко Т. Г. Ресурсний потенціал сталого економічного розвитку сільських територій. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія Економічні науки. 2015. Вип. 15. Частина 3. С. 39-42

4.Юзефовіч А. Е. Аграрний ресурсний потенціал: формування і використання. Київ : Наукова думка, 2003. С. 13.

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ АГРОПРОДОВОЛЬЧОЇ СФЕРИ

Володимир МАТІЯШ

*Здобувач вищої освіти доктора філософії
спеціальності «Менеджмент»*

ЗВО «ПДУ», м. Кам'янець-Подільський

Науковий керівник: докт. екон. наук, професор Інна ЦВІГУН

Сталий розвиток у бізнесі - це стратегія і дії компанії, спрямовані на зменшення негативного впливу на навколишнє середовище і одночасно збільшення позитивного впливу на розвиток суспільства. Організаційно-економічний механізм є основою функціонування господарського механізму і показує глибоке об'єктивне підґрунтя, демонструє сукупність економічних та організаційно-адміністративних методів та важелів, які здійснюють управління організаційно-технічними, виробничо-технологічними, фінансово-економічними відносинами та процесами для ефективного впливу на діяльність підприємства.